

БЪЛГАРСКИ ВЕСТИ BOLGÁR HÍREK 12 · 2019

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В УНГАРИЯ

WWW.BOLGAROK.HU

A MAGYARORSZÁGI BOLGÁROK KÉTNYELVŰ HAVILAPJA

Варна отбелязва 575 години от „Битката на народите“ • 575 éve vívták a várnai csatát •

XI Фестивал на българите по света „Аз съм българче“ • Határon Túli Bolgárok XI. Bolgár Gyerek Vagyok Fesztiválja

Празник на градинаря във Фелшъжолца • Kertészünnep Felsőzsolcán

ВАРНА ОТБЕЛЯЗА 575 ГОДИНИ ОТ „БИТКАТА НА НАРОДИТЕ“

На 10 ноември беше осветена паметна плоча по случай 575-та годишнина от Варненската битка.

Унгарското правителство и българската общност в Унгария осветиха паметна плоча в парка, носещ името на унгарско-полския крал Уласло I (Владислав III Ягело), загинал във Варненската битка. ♦ На гва езика – унгарски и български – паметната плоча отдава почит на военачалника Янош Хуняди и на състоящата се от унгарци, българи, поляци, чехи, румънци, сърби и украинци армия, която на 10 ноември 1444 г. води битка за спасяването на народите от региона и претърпява поражение. ♦ Сред присъстващите на церемонията беше заместник министър-председателят по икономическата и демографска политика Мариана Николова. „Неслучайно този сблъсък е наречен „Битката на народите“. Отпор дават българи, поляци, украинци, унгарци, чехи, румънци, хървати и рицари кръстоносци. Не ги сломява трикратно превишаващата ги султанска армия.“, отбеляза в словото си вицепремиер Николова. Тя заяви, че

въпреки загубата от страна на християнските войски, предвождани от крал Владислав III Ягело, останал в историята като Владислав Варненчик, е първият случай, в който средновековна Европа се обединява, за да се противопостави на османската експанзия. ♦ Миклош Шолмес, гържавен секретар, отговарящ за връзките с църквата и етническите общности в Министерския съвет, подчерта: Варненската битка ни напомня, че когато народите в региона се обединят, могат да постигнат забележителни резултати. ♦ Определяйки битката при Варна като един от символите на българо-унгарските приятелски отношения, гържавният секретар по сигурността и политиката в Министерството на външноикономическите връзки и външните работи Петер Стараи спомена, че годината ще се чества 100-годишният юбилей от установяването на дипломатически отношения между двете страни. ♦

575 ÉVE VÍVTÁK A VÁRNAI CSATÁT

November 10-én emléktáblát avattak a várnai csata 575. évfordulója alkalmából.

A magyar kormány és a Magyarországon élő bolgárok közössége az emléktáblát a várnai csatában életét veszített magyar-lengyel király, I. Ulászló nevét viselő parkban helyezte el. Az emléktábla bolgár és magyar nyelven állít emléket Hunyadi János hadvezérnek és – a többek közt magyarok, bolgárok, lengyelek, csehek, románok, szerbek és ukránok alkotta – hadseregének, amely 1444. november 10-én a térségben élő nemzetekért küzdött és szenvedett vereséget. ♦ A ceremónián részt vett Marijana Nikolova gazdaság- és népesedésügyi miniszterelnök-helyettes is. „Nem véletlenül nevezik ezt az ütközetet a „Népek Csatájának“. Bolgárok, lengyelek, ukránok, magyarok, csehek, románok, horvátok és keresztes lovagok állnak itt ellen. Nem omlanak össze a szultán seregének háromszoros túlérelével szemben“, jegyezte meg beszédében Nikolova miniszterelnök-helyettes. Kijelentette, hogy a bolgár történelemben Várnai Ulászló néven bevonult III. Jagelló Ulászló vezette keresztény hadak veresége ellenére ez volt az első eset, hogy a középkori Európa összefogott az oszmán hódítás megfékezésére. ♦ Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi

kapcsolatokért felelős államtitkára kiemelte: a várnai csata emlékeztet arra, ha a térségben a nemzetek összefognak, nagy eredményeket tudnak elérni. ♦ Sztáray Péter a Kül-gazdasági és Külügyminisztérium biztonságpolitikáért felelős államtitkára a várnai csatát a magyar-bolgár baráti kapcsolatok egyik szimbólumának nevezve közölte: jövőre ünnepeljük a két ország diplomáciai kapcsolatfelvételének századik évfordulóját. ♦

Варна – щит на християнството

БИТКАТА КРАЙ ВАРНА ОТ 1444 Г.

В град Варна освен чудната гледка, която се открива към морето от великолепната морска градина може да се посетят и важни исторически места, както е например мемо-риалният **Парк - музей “Владислав Варненчик”**.

Паркът е изграден още през 1924 г. в чест на загиналите в битката от 1444 г. между кръстоносците християни и османските войски. По-късно, през 1935 г., с решение на българското Министерство на отбраната е открит и мавзолеят на Владислав III Ягело, а по повод на **520**-годишнината от битката е създаден и музей с експозиция.

Тази година се навършват **575 години от битката при Варна**, в която армията водена от полско-унгарския крал Владислав III е разбита, а той самият загиба на бойното поле.

С този трагичен край на битката заплахата над цяла християнска Европа става реалност, а народите на Балканския полуостров потъват за столетия под османска власт.

Кой е Владислав Варненчик и каква роля изиграва в историята на Европа и Балканите?

Владислав Варненчик е роден на 31 октомври 1424 г. и е първото дете на полския крал и Велик литовски княз Владислав II Ягело и съпругата му София Холшанска. През 1434 г. Владислав, по-късно Варненчик, става на-следствен крал на Полша след смъртта на баща си. През 1440 г. между Полша и Унгария е сключена уния, по силата на която Владислав получава унгарската корона, но с условието да обедини силите на двете кралства за борба с отоманските завоеватели. Коронясването на Владислав Ягело за крал на Унгария под името Уласло I става в Секешфехервар.

През 1439 г. се сключва т. н. Фераро-Флорентинска уния, по силата на която папа Евгений IV се ангажира с организирането на кръстоносен поход срещу турците. През октомври 1443 г. Владислав Ягело и Янош Хуняди събират 20-25 000 армия, в която влизат швейцарски и италиански стрелци, но по-голяма част от войската е с участието на полски и унгарски рицари и оръжейници. Тъй като походът закъснява и настъпва зима, войските се връщат в Унгария. На следващата 1444 година Ягело и Хуняди потеглят на втори поход за освобождението на балканските земи. Около 20 септември 1444 г. съюзническата армия преминава река Дунав при Оршоа. Навлизайки

на българска земя, тя освобождава няколко селища, а след битката при Никопол стига до Варна. Обещаната от Папата войска, изпратена с кораб, които трябвало да попречат на османската войска да премине Проливите, е подкупена от султан Мурат II, който успява да прехвърли своя многобройна войска. Войската на Мурат многократно превишава броя на кръстоносците. На 9 ноември 1444 г. двете армии заемат позиции край Варна. Младият крал Владислав Ягело загиба в битката край Варна на 10 ноември, когато предприема атака с личната си гвардия от 500 рицари срещу 10 хиляди еничари на султана. Крал Владислав Ягело достига до султанския команден пункт, но е обкръжен и посечен със сабя, а по-късно е и обезглавен. Хуняди изтегля войската си от бойното поле. Следващите неговии походи са обречени на неуспех и след 1448 г. опитите на Унгария да се намеси в борбите на народите от Балканите прекъсват за дълго.

РАЙНА СИМЕОНОВА ХАРГИТАИНЕ

*Един от най-важните източници по темата е монографията на Бистра Цветкова “Паметната битка на народите”, издателство “Герои Бакалов”, Варна, 1979. Книгата е преведена на унгарски от Йожеф Бюдеи: **A várnai csata**, Вр., Gondolat, 1988*

A VÁRNAI CSATA

Варна városában a csodás tengerre nyíló kilátás mellett, melyet a gyönyörű tengeri parkból élvezhetünk, ellátogathatunk történelmünk olyan fontos helyszíneire is, mint a **Várnai Ulászló Emlékpark és Múzeum**.

Már 1924-ben park épült a keresztsek és az oszmán sereg 1444-ben vívott csatájában elesettek emlékére. Később, 1935-ben a Bolgár Védelmi Minisztérium döntése alapján felavatták III. Jagelló Ulászló mauzóleumát is, a csata **520**. évfordulója alkalmából pedig múzeumot létesítettek.

Idén 575 éve, hogy megvívták a várnai csatát, melyben a III. Ulászló lengyel-magyar király vezette sereg súlyos vereséget szenvedett, maga a király pedig a harcmezőn vesztette életét.

A csata e tragikus kimenetelével az egész keresztény Európát fenyegető veszély valósággá vált, a Balkán-félsziget nemzetei pedig évszázados oszmán rabságba süllyedtek.

De ki volt Várnai Ulászló, és milyen szerepet játszott Európa és a Balkán történetében?

Várnai Ulászló 1424. október 31-én született II. Jagelló Ulászló lengyel király és litván nagyfejedelem és felesége, Holszańska Zsófia első gyermekeként.

Apja 1434-es halála után Ulászló, akit később a Várnai melléknévvel illeltek, megörökölte a lengyel trónt. 1440-ben Lengyelország és Magyarország között perszonálunió jött létre, melynek erejénél fogva Ulászló elnyerte a magyar koronát is, de azzal a feltétellel, hogy egyesíti a két királyság erejét az oszmán hódítók elleni harcra. Jagelló Ulászlót Székesfehérváron koronázták magyar királlyá I. Ulászló néven.

1439-ben megköttetett az ún. ferrara-

firenzei unió, amelynek értelmében IV. Jenő pápa vállalta, hogy kereszties hadjáratot szervez a törökök ellen. 1443 októberében Jagelló Ulászló és Hunyadi János 20-25 ezres sereget toboroznak, melyhez svájci és olasz lövészek is csatlakoznak, de legnagyobb részét lengyel és magyar lovagok és fegyverhordozóik teszik ki. A következő évben, 1444-ben a szövetséges sereg Orsovánál átkel a Dunán. Bolgár földre lépve felszabadít néhány települést, majd a nikápolyi csata után Várnához érkezik. A pápa által ígért hadiflottát, – melynek a terv szerint meg kellett volna akadályoznia az oszmán sereg átkelését a tengerszorosokon, – II. Murad szultán megvesztegette, s így sikerült jelentős sereget átjuttatnia a Balkánra. Murad erői számban többszörösen felülmúlták a keresztiesekéit. 1444. november 9-én a két sereg Várna közelében táboroz-

zott le. Az ifjú Jagelló Ulászló király 1444. november 10-én elesett a várnai csatában, amikor 500 lovagból álló testőrségét a szultán 10 ezer janicsárja ellen vezette rohamra. Miután elérték a szultán vezérlőhelyét, körülfogták, később pedig a fejét vették. Hunyadi seregével visszavonult a harcmezőről. Következő hadjárait nem koronázta siker, s így 1448-at követően Magyarország hosszú ideig nem tesz kísérletet, hogy beavatkozzon a balkáni népek küzdelmeibe.

HARGITAINÉ SZIMEONOVA RAJNA

Felhasznált irodalom: cikkek az internetről. A témáról bővebben olvashatnak *Bisztra Cvetkova A várnai csata c. könyvében (Budapest: Gondolat, 1988, fordította: Bödey József)*

ХІ ФЕСТИВАЛ НА БЪЛГАРИТЕ ПО СВЕТА „АЗ СЪМ БЪЛГАРЧЕ“ @ 2019

За единадесети път деца от български общности зад граница се срещнаха на заключителната част на ХІ Фестивал на българите по света „Аз съм българче“ @ 2019, която се проведе във Франкфурт на Майн на 1 и 2 ноември.

И тази година учениците от Българското училище за роден език спечелиха многобройни призови награди в конкурсите за литературно творчество,

музикално-словесно творчество и рисунка, представяйки достойно българската общност в Унгария на ХІ Фестивал на българите по света „Аз съм българче“ @ 2019. Петнадесет от наградените деца имаха възможност да вземат лично участие и да изпълнят творбите си на галаконцерта във Франкфурт. В заключителната част на фестивала се включиха и участници от българските общности в Германия, Сърбия, Испания и Италия.

Основател и основен организатор на Фестивала на българите по света „Аз съм българче“ @ е Асоциация Т.А.Н.Г.Р.А. @ Магрид. Тази година домакини на фестивала бяха две български цивилни организации от Франкфурт на Майн, Германия – Българо-немско образователно

сдружение „Буквар“ (родителска инициатива, която организира българско училище за 75 деца от предучилишна възраст до 6-ти клас) и Немско-българската инициатива за култура, образование, бизнес и социални дейности „ИМПУЛС“.

Основна цел на фестивала е да съхрани националното самосъзнание, бит и култура на българите по света, както и да насърчава изучаването на родния език от българите, живеещи в чужбина.

Представители на българското консулство във Франкфурт и на Държавната агенция за българите в чужбина уважиха със своето присъствие организаторите и гостите на Фестивала.

ВАНЯ КОТОРОВА

Първа награда за цветна графика:

5 Милеса Драгойлович, 10 г.

4 Ана Теодора Которова, 11 г.

Втора награда за рисунка:

1 Лидия Симеонова, 7 г.

3 Нора Гуленов, 9 г.

Трета награда за рисунка:

2 Иван Хуперт-Антонов, 9 г.

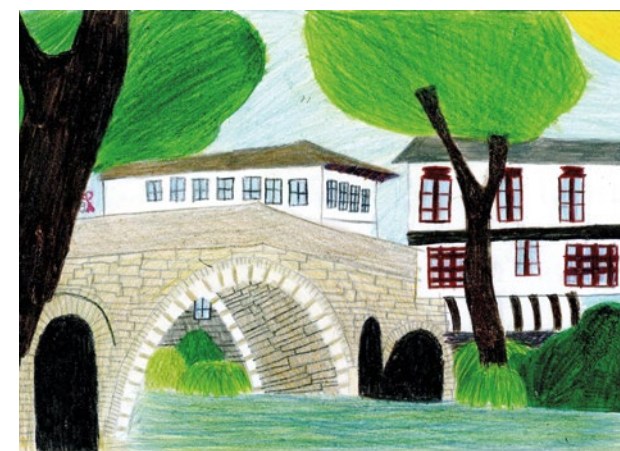

1

2

3

4

HATÁRON TÚLI BOL- GÁROK XI. BOLGÁR GYEREK VAGYOK FESZTIVÁLJA – 2019

Tizenegyedik alkalommal gyűltek össze a határon túli bolgár közösségek gyermekei a Bolgár Gyerek Vagyok Fesztivál záró rendezvényére, amelyet idén Frankfurt am Mainban tartottak november elején.

A Bolgár Nyelvtovábbképző Nemzetiségi Iskola diákjai ezúttal is számos dobogós helyezést szereztek az irodalmi, zenei-szavaló és rajzversenyeken, méltón képviselve a magyarországi bolgár közösséget a Határon túli bolgárok XI. Bolgár Gyerek Vagyok fesztiválján. A díjazott gyerekek közül tizenötnek volt lehetősége személyesen is bemutatni alkotását a frankfurti gálakoncerten. A fesztivál zárórendezvényén Németország, Szerbia, Spanyolország és Olaszország bolgár közösségei is képviseltették magukat.

A Határon Túli Bolgárok Bolgár Gyerek Vagyok Fesztivál alapítója és főszervezője a madridi T.A.N.G.R.A Társaság. A fesztivál házigazdája idén két frankfurti bolgár civil szervezet volt, a Bukvar Bolgár-Német Oktatási Egyesület, (amely szülői kezdeményezésre 75 gyermeknek biztosítja a bolgár nyelvű oktatást az előkészítőtől a 6. osztályig) és az IMPULSZ Német-Bolgár Kulturális, Oktatási, Üzleti és Társadalmi Kezdeményezés.

A fesztivál fő célja a nemzeti öntudat, életmód és kultúra megőrzése a világ bolgárjai között, valamint az anyanyelv ápolására való bátorításuk.

VANJA KOTOROVA

5

TÁBOR
A VELENCEI-TÓNÁL

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma meghívására három napos táborban vehettek részt azok a magyarországi általános iskolások, akik kiváló eredményt értek el az Országos Általános Iskolai Nemzetiségi Versenyeken. 9 nemzetiségből 56 tanuló vehetett részt a szórakoztató vetélkedőkön, versenyeken és táncházakban. Ezen felül csónakázhattak a Velencei-tavon, illetve összeismerkedhettek és beszélgethettek más nemzetiségű hírességekkel is. A Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskolát Agárdi Bendegúz Aposztolos, Barki Gábor, Lupa Angelika és Mehmed Altay Abdurahimov képviselték.

Българската следа в държавата, в която живея

Аз съм роден и живея в Унгария. Моят дядо и моят прадедо са били български градинари в Унгария.

Българските градинари са дошли в Унгария в края на XIX век и в началото на XX век. Те са се заселили тук, защото в България не е имало възможност за работа. Българските градинари, със своя честен труд и организираност, оставят голяма културна и историческа следа в живота на Унгария.

Те внасят нови видове зеленчуци в Унгария – например патладжан и праз. Внасят и нови сортове домати и чушки. Българските градинари въвеждат нов начин за напояване, който допринася много за развитието на зеленчукопроизводството в Унгария.

Освен това те са били много добре организирани и големи патриоти. През 1914 г. основават Дружество на българите в Унгария, през 1916 г. – Българска православна община, а през 1918 г. – Българско училище.

Тези три институции и до днес функционират. От дарения на градинарски семейства през 1931 година е построена българската църква в Будапеща, а през 1957 година – Българският културен дом. В момента тече неговото обновяване и издигането на нов етаж.

Много улици в Унгария носят името „Български градинар“ (Bolgárkertész). Българската общност в Унгария през изминалите години издигна много паметници в чест на българските градинари, например паметникът в Зугло и Фелшожолца, Българският дулап (вид кладенец) в град Халастелек, българските чешми в Зугло, Шорокшар, Кишпеш и Сигетсентмиклош.

Гордея се, че съм роден в семейство на български градинари в Унгария!

НИКОЛА МУСЕВ, 12 ГОДИНИ

За мен България е...

За мен България е...
...лято.

Свободно летища птица.
Ухание на разцъфнала роза.

Игри в пясъка
и танци с моите приятели.
Скокове в огромните вълни
или почивка на плажа.

Да вкуса отново любимите си храни
и всичко около мен да ухае на България.
И да ям сладолед всеки ден,
това е задължително за мен!

В апартамента ни няма интернет ...
...но...
имам време да опозная сестра си.

Често сме заедно,
ходим на разходка в парка,
слизаме до брега.

При дядо да обядваме
и цялото семейството заедно се забавляваме.

Празнуваме моя рожден ден
и гледам много телевизия.

И моите любими улици --
Александровска и Богориди --
водят те в рая и сбъдват мечти.

И всичко това е в любимият ми град,
в моя малък прекрасен Бургас.

ТЕОДОРА КОТОРОВА, 11 ГОДИНИ

ЛАГЕР НА ЕЗЕРОТО
ВЕЛЕНЦЕ

По покана на Министерството на човешките ресурси победителите в конкурсите на националностите в основните училища на Унгария взеха участие в тридневен лагер на езерото Веленце. 56 ученици от девет националности се включиха в забавни викторини, напревари и танцови къщи, разхождаха се с лодка по езерото, срещаха се и разговаряха с известни личности от различни националности. Българското училище за роден език беше представено от учениците от VIII клас Бендегуз Агарди, Габор Барки, Ангелика Луна и Алтай Абдурахимов.

ПРАЗНИК НА ГРАДИНАРЯ ВЪВ ФЕЛШЪОЖОЛЦА

И тази година на Димитровген Българското самоуправление в град Фелшъожолца погнесе венци и от-гаде почит на българските предци градинари. Празникът на градинаря гнес вече е неизменна част от културния живот на града, също както Баба Марта и Денят на освобожде-нието на българите от турско вла-дичество – Националният празник на България през март.

Възпоменанието в края на октомври в геня на Свети Димитър започна с полагане на венци пред памет-ника на българските градинари до замъка „Барцаи“ и продължи в Уни-атската църква на Фелшъожолца, където чухме изпълнения на хора на униатския катедрален храм на град Мишколц. На паметника от името на град Фелшъожолца вен-ци положиха кметът Тамаш Сарка и Българското самоуправление на Фелшъожолца. От името на побра-тименото Драганово цветя погнесе и председателят на Българското самоуправление а-жа Майор Агамне. Тържествена реч произнесе Мариана Мезеи, директор на Градската библи-отека и Института за просвета на Фелшъожолца. През месеците септем-ври и октомври по повод 90-годишния юбилей от рождението на художника с български произход Миклош Мажаров (1929-1997) в замъка „Барцаи“ беше изло-жена обща експозиция на художници-те, носители на наградата „Мажаров“.

Уважаеми гости!
„Бъдещето се гради не само с мотика, а с вяра в Бога и с отворени очи“ – така гла-си вече 14 години българският нагнис върху този паметник. В това егин-ствено изречение се съгръжа всичко, което може да послужи като съвет за всеки човек от настоящето. Именно то трябва да стане девиз в началото на новия общински мангат тази есен.

През 20-те години на XX век бъл-гарите – макар да потеглят от Драганово при изключително не-

благоприятни обстоятелства – не пристигат във Фелшъожолца с празни ръце. В работливите си ръце гържат мотика, опора за тяхното оцеляване. Освобождавайки се от 500-годишно турско робство, с мотика в ръка те се отправят към страните на север от Дунава в търсене на бъдеще за себе си. Тяхната работоспособност и отлични познания за градинарската култура нямаше обаче да са гостатъчни, за да създагат процъфтяващите Приказни градини по поречието на река Шайо (Слана). През първите десетилетия те гори не купуват земи, а работят пог аренда, не правят дългосрочни плано-ве и през зимните месеци се връщат в България. С това показват, че не же-ляят да се ангажират, да се обвързват нито в материално, нито в емоцио-нално отношение. Имало е хора, които се връщали в България само за зимата, а груги се прибирали след като са пре-карали няколко години в чужбина и вече били събрали необходимото състояние за оцеляване в родината.

Неволята ги принудила да напускат родината и да се отправят към непо-знатото. За да се установят и оста-нат в новата родина, освен любов към земята и трудопособност са им били нужни вяра и откритост. Молитви и вяра, с която се обръщали към Бога покровител, и правдивост, която да

ги кара да запазят българското в себе си, и в същото време да се приспособ-яват към общността на унгарците от Фелшъожолца. Формиралите се през дългите десетилетия взаимно доверие и търпимост довеждат не само до създаването на професионални и търговски връзки, но и на приятел-ства и бракове – все по-често смесени бракове.

И бъдещето всъщност започва именно тогава. Когато работата вече не е само въпрос на прехрана, на оцеляване, а ръководена от общи идеи и цели, се превръща в сила, формира-ща общност. Когато сме заедно не само по необходимост, а защото и българи, и унгарци разбират, че един без друг по-трудно ще постигнат благогенствие.

Достопочтената Барцаи Ференце – последният собственик и обитател на замъка – е добър пример за това. Тя е била отворена за нововъведенията на българските градинари и е гала възможност на пристигащите при нея българи да произвеждат на ней-ните земи пазарни количества стока със съвсем новия по това време метод на поливното зеленчукопроизводство. Работели по 14-16 часа на ден. Досто-почтената госпожа правела разлика между фитария (нуска леха, заобиколе-на с прегпазни стени) и леха (площта

между две вагу). Научила, че върху браздата расте пресен лук, а встрани от вагата – маруля. Вудяла как и кога се използват мотуката и сагулото (гърбен урег за садене на разсаг). И че без голап (българско колело) няма зеле-на, процъфтяваща приказна градина.

С Димитровген се отбелязва нача-лото на зимата. На този ген (генят на Дьомьотър) унгарците прибират го-битъка от пасищата и се разплащат. По същото време (на геня на Свети Димитър) българите разпрегелят пе-чалбата. След като всеки получил своя гял, генят приключвал с празнична трапеза и обща забава.

Ние, късните наследници, в този прекрасен есенен ген, сякаш вярваме, че това е една вълшебна приказка. Но не е. Това изобщо не е приказка. Приказните градини, положили осно-вите на бъдещето – днешното насто-яще, са съществували по поречието на Шайо. Обработвани с мотика, вяра и отворени очи.

От името на управата на Фелшъ-ожолца, на Българското самоуправле-ние и от мое име ви пожелавам мирна Колега и успешна и щастлива нова година!

МАРИАНА МЕЗЕИ
ДИРЕКТОР НА ГРАДСКАТА БИБЛИОТЕКА И НА
ИНСТИТУТА ПО ПРОСВЕТА НА ФЕЛШЪОЖОЛЦА

KERTÉSZÜNNEP FELSŐZSOLCÁN

**Felsőzsolca Város Bolgár Nemzetiségi Önkormányzata idén is koszorúzással egybekötte emlékezett Demeter-nap-
kor a bolgárkertész-ősökre. A kertész-
ünneп ma már szerves részét képezi
a város kulturális életének csak úgy,
mint márciusban Baba Marta, valamint
Bulgária nemzeti ünnepe, a török ura-
lom alól való felszabadulás napja.**

Az október végi Szent Demeter-napi megemlékezés koszorúzással kezdődött a Bárczay-kastély mellett álló bolgár-kertész-emlékműnél, majd a Felsőzsolcai Görögkatolikus Templomban folytatódott, ahol közreműködött a Miskolci Görögka-
tolikus Székesegyház kórusa is.

Az emlékműnél koszorút helyezett el Felsőzsolca Város Önkormányzata és

lakossága nevében Szarka Tamás pol-
gármester, valamint Felsőzsolca Város
Bolgár Nemzetiségi Önkormányzatának
Képviselő-testülete. Major Ádámné
elnök testvérvárosunk, Draganovo
névében is elhelyezte a megemlékezés
virágait. Ünnepi beszédet mondott Mezei
Marianna a Felsőzsolcai Közművelődési
Intézet és Városi Könyvtár igazgatója.
Az őszi ünnephez kapcsolódóan a
Bárczay-kastélyban szeptember-október
hónapban megtekinthető volt a miskolci
Mazsaroff-díjasok csoportos kiállítása
a bolgár származású Mazsaroff Miklós
(1929-1997) festőművész születésének
90. évfordulója alkalmából.

Tisztelt Emlékezők!

*„A jövőt nem csak kapával, hanem Istenbe
vetett hittel és nyitott szemmel kell építeni.”*
– hirdeti ezen emlékmű bolgár felirata
immár 14 éve. Ebben az egy mondatban
minden benne van, ami a mindenkori jelen
emberének útmutatóul szolgálhat. Idén
összel, egy új önkormányzati ciklus elején
ez különösen megszívlelendő.

Az 1920-as években Felsőzsolcára
érkező bolgárok – bár rendkívül mostoha
körülmények közül indultak el Dragano-
vóból – nem jöttek üres kézzel. Dolgos két
kezükben ott volt a kapa, megélhetésük
támasza. Az 500 éves török uralom alól
felszabadulva kapával a kezükben jövőt
kerestek maguknak a Dunától északra
fekvő országokban. Munkabírásuk, ma-
gas szintű kertészeti kultúrájuk isme-
rete azonban nem lett volna elég, hogy
a Sajó mentén virágzó Tündérkerteket
teremtsenek. Az első évtizedekben nem
is vásároltak földet, hanem kisbérleteken
gazdálkodtak, átmeneti időre terveztek és
a téli hónapokra visszatértek Bulgáriába.
Mindezzel jelezvén, hogy nem kívánnak
elköteleződni, röghöz kötni magukat sem
anyagi, sem érzelmi tekintetben. Voltak,
akik csak telente utaztak haza Bulgáriába,
mások több év után végleg hazatértek, ha
már az otthoni megélhetéshez szükséges
pénzt összegyűjtötték.

Az óhazából való elindulást az ismeret-
lenbe a szükség kényszerítette. Az újhazá-
ban való letelepedéshez és megmaradás-
hoz a föld szeretetén és a munkabíráson túl
kellett a hit és a nyitottság. Imádságos hit,
mellyel a Gondviselő Istenhez fordultak, és
hitelesség, mellyel megmaradtak önazonos
bolgárnak, miközben beilleszkedtek a fel-
sőzsolcai magyarok közösségébe. A hosszú

évtizedek alatt kialakult kölcsönös nyitott-
ság, elfogadás a munka- és üzleti kap-
csolatokon túl barátságokat, szerelmet,
házasságokat – mind gyakrabban – vegyes
házasságokat eredményezett.

S a jövő valójában ekkor kezdődött.
Amikor a munka már nem csupán pénz-
kereseti, megélhetési kötelesség volt,
hanem a közös elképzelések, célok men-
tén haladva közösségformáló erővé lett.
Amikor nemcsak szükségből vagyunk
együtt, hanem mert bolgár és magyar
egyaránt felismeri, hogy egymás nélkül
nehezebben boldogulnánk.

A Méltó Asszony, Bárczay Ferencné
– a kastély utolsó tulajdonosa és lakója –
jó példával járt elől. Nyitott volt a bolgár
kertészek újításaira. Lehetőséget adott
az oda érkező bolgár kertészeknek, hogy
földjein az akkor nagyon újnak számító
öntözéses zöldségtermesztés módszeré-
vel piaci mennyiséget termeljenek. Napi
14-16 órát dolgoztak. A Méltó Asszony
maga is tudott különbséget tenni fitera
(alacsony gáttakkal kialakított kalitka-
ágyás) és leha (a két vada közötti terület)
között. Megtanulta, hogy a kabal (baráz-
da) tetejében újhagyma nő, a vada (ön-
tözőcsatorna) melletti oldalában pedig a
fejes saláta. Láтта, hogyan és mikor hasz-
nálják a motikát (öntözőkapa) és a sadilót
(ültetőfa). Doláp (bolgárkerék) nélkül
pedig nincs zöldellő, virágzó tündérkert.

Szent Demeter napja a téli időszak
kezdetét jelenti. A magyarok Dömötör
napján behajtották a legelőről az állatokat
és számadást-kifizetést tettek. A bolgárok
ugyanekkor, Dimiterdenkor meghatáro-
zott kulcs alapján osztották szét a hasznот.

Miután mindenki megkapta a jussát, a
nap ünnepi lakomával, közös mulatsággal
ért véget.

Mi, kései utódok egy ilyen gyönyörű őszi
napon azt hihetnénk, ez egy tündérmese.
Nem. Ez egyáltalán nem mese. De a jövőт
– а mai jelent – megalapozó tündérkertek
igenis léteztek а Sajó mentén. Kapával,
hittel és nyitottsággal megmunkálva.

Felsőzsolca Város Önkormányzata és
Bolgár Nemzetiségi Önkormányzata, va-
lamint а magam nevében kívánok бékés
karácsonyt és eredményekben gazdag,
boldog új évet.

MEZEI MARIANNA
A FELSŐZSOLCAI KÖZMŰVELŐDÉSI INTÉZET
ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR IGAZGATÓJA

КОНЦЕРТ

В този ноемврийски ден със гъжг –
добре дошли сте пак при нас още веднъж!
Навън вали, но в душата грее,
когато Габи ни събира и ни пее,
до нея Петър – Бъни с ударните инструменти
ще „наставлява” ритъма да има бързи-бавни елементи
и Габор ще допълни пък със саксофон и флейта
за радост на слушателите тук на Байза,
Ники нюанс на всичко ще даде
с клавишни в групи времеви пространства да ни заведе.
Не се плашете, че навън вали –
щастливи сме, че сте отново вий дошли!
Бъдете творчески, различни и сърцати,
все тъй разпознаваеми, с душа богати.
Щастлив е всеки, който на концерт ви слуша,
под ябълка в музиката ражда се и круша.
Изкуството е непозната мерна единица,
но вие сте отличници, концерт – шестлица!
Не ни забравяйте! От феновете в Будапеща!
Ще ви очакваме! До нови срещи!

АВТОР: КАМЕЛИЯ ДЕЛИОНОВА
05.11.2019г. БУДАПЕЩА

KONCERT

Ezen az esős novemberi napon –
Isten hozott újra a színpadon!
Kint esik, de Nap ragyogja be lelkünk,
mint mindig, ha Gabi énekel nekünk,
mellette Petar-Bunny a doboknál,
gyors-lassú ritmust ma este ő diktál,
Gáboré a szaxofon és fuvola,
öröme gyúl, aki csak hallhatja,
Niki a billentyűkkel árnyalja az egészet,
és utazásra visz az időben s a térben.
Esik odakinn, de egyet se féljeteK –
boldogok vagyunk, hogy újból jöttetek!
Legyetek tovább is művészek, mások, nagyszívűek,
egyediek és gazdaglelkűek
boldog lehet, aki hallja koncertetek,
a zenében alma alatt körte is terem.
A művészet ismeretlen mértékegység,
de ti ma nem kaphattok rosszabbat színjelesnél!
Ne feledjétek el a pesti rajongókat!
Repesve várjuk újabb találkozásnkat!

SZERZŐ: KAMELIJA DELIONOVA
BUDAPEST, 2019. 11. 05.

РАЗКАЗ ЗА ЕДИН
КОНЦЕРТ

На 5-ти ноември се състоя концерт на ул. „Байза” №44 с музиканти-те: Николай Иванов-ОМ, Петър Йорганов-Бъни, Габор Вайс и актрисата Габиела Хаджикостова. Проектът носи името „Асансьор” и само публиката, която гоиде на място, разбра каква е причината за името. Та, това може да се нарече „констатиВната част” на така случилото се събитие. Тук ми се иска да река две-три думи какво се случва извън „протокола”, извън планирането, организирането и осъществяването на такова събитие, с което участниците се бяха справили блестящо.

Вече се стъмва, навън вали гъжг, та се къса, както биха се изразили приятели. Грабвам чадъра и хуквам към така

уреченото място за концерт. Тръгвам пеш, после хващам автобус, след което едното метро, а след него другото и хоп-там съм. Тези маневри ми отнемаТ около час, време, което не бих отделила за всяка дейност в гъжгдовно време, а в проливен гъжг – изобщо. Тук обаче е друго – отивам да се срещна с музиканти, които ме зареждат с толкова необикновена енергия, с хора, които не са загубили чувствителността си към живота и не са част от статуквото в обществото.

Стигнах! Сядам на първи ред, за да усещам енергията им по-добре. Мисля си, че първи ред е твърде близо до тяхното лично пространство, затова се премествам на втори. Решението ми е продиктувано и от това, което държа в ръцете си – те не трябва да го видят, защото ще го получат в края на концерта. Проекторът се включва с мека светлина и огрява малка част от обособената сцена – задушевно е, топло и уютно, както е в душата на всеки, който се прибере у дома. Аз съм

си вкъщи! Очите на Габи грейват. Тези очи греят винаги, когато е на сцена. Очите ѝ са дълбоки и искат да кажат толкова много, че аз се вторачвам в тях. За миг забравям за думите, които казва и продължавам вътренчено да я гледам. Тези очи са видели толкова много публика, толкова много хора и емоции, но те са запечатали всичко това и сякаш са го пренесли в сърцето ѝ. Така го усещам! Всяка среща с публиката тя пази в душата си, сигурна съм! Погледите ни се срещат, сякаш за да ми потвърди тези мои мисли..., а и като благодарност за разбирането на това, което чувства. Габи поглежда към останалите музиканти и музиката започва да звучи. Били ли сте на място, в което сте само вие и положителната енергия около вас – само вие, осезанието и пространството...? Ако сте били значи ще ме разберете. Поглеждам към Ники, той е отворил „книгата” на своите преживявания – преживявания – изразява ги чрез музиката, която сътворява. Сътворява е според мен

» точната гума, а не прави, тъй като е чувствително отражение на неговото усещане за живота, заради което е и толкова различна и без аналог с никоя група. Нуки-ОМ поглежда крамко Петър-Бъни и това е знак по музикантски, че му предава щафетата да свири соло. Бъни е младеж, който купува от енергия, за който геният трябва да е не 24 часа, а поне двойно, за да може да покаже на света всичко, което иска да направи. Пренасям се от едно пространство на друго при всичките мелодии, които изпълняват на концерт. Нищо не ме гразни, нищо не ме натовазва. Аз съм от музикантско семейство и съм много докачила на тема музика, ето защо ако някой не свири от душа и сърце се напрегам. При тях обаче всичко е изпълнено прекрасно и с типичната чувствителност на всеки творец го усещам през цялото време, качила се вече на „асансьора“, на който се возят и те. Времето минава неусетно... Концертът е към своя край, но аз искам да им благодаря! Силно развълнувана и леко притеснена, защото трябва да отнема малко от вниманието на публиката, която е дошла заради тях, погнасям своята изненада – лично написано за тях стихотворение и рисунки от децата на Българска гвездица гетска градина по музика от техния последен албум. Емоциите са споделени – тези, които ме провокираха в мен, за да напиша стихотворение и тези, които аз провокирах в тях с тази неочаквана изненада!

Благодаря ви за срещата, за емоциите, за това, че „вие сте от моята кръвна група“, както шеговито се изразявам аз, когато някой докосне с искреността си сърцето ми!

КАМЕЛИЯ ДЕЛИОНОВА

MESE EGY KONCERTRŐL

November 5-én a Bajza utca 44. alatt adott koncertet Nikolaj Ivanov „OM“, Petar Jordanov „Bunny“, Weisz Gábor és Hadzsikosztova Gabriella. A projekt a „Lift“ címet kapta, aminek okát csak a helyszínre ellátogató közönség tudhatta meg.

Eddig tartott a beszámoló „tényközlő része”. Szeretnék azonban néhány szót szólni arról, mi történt „jegyzőkönyvön kívül”. Túl azon, amit az eseménnyel kapcsolatban terveztek, megrendeztek és megvalósítottak, s amivel kapcsolatban briliáns munkát végeztek a fellépők.

Már sötétedik, odakint esik, mintha dézsából öntenék, ahogy a barátaim mondják. Fogom az ernyőmet, és irány a fent említett hely. Gyaloglással kezdek, aztán autóbuszra szállok, utána az egyik metróra, majd a másikra, és hopp – már ott is vagyok. Ezek a manőverek körülbelül egy órába telnek – ennyi időt esőben nem áldoznék akármire, ítéletidőben pedig éppenséggel semmire. Ez azonban most más – zenészekkel találkozom, akik különleges energiával töltenek fel. Olyan emberekkel, akikből még nem veszett ki az élet iránti érzékenység, s akik nem részei a társadalmi status quónak.

Odaértem! Az első sorban foglalom helyet, hogy jobban átérezhessem az energiájukat. De aztán arra gondolok, az első sor túl közel van a személyes terükhöz, úgyhogy átmegyek a másodikba. Döntésemben szerepe van annak is, amit a kezemben tartok – nem szabad, hogy meglássák, mert a koncert végén kapják majd meg. Lágy fényoszórá kapcsol be, megvilágítva a színpad egy kis részét – meghitt, meleg és bensőséges a hangulat, mint minden otthonába hazatérő lelkében. Itthon vagyok! Gabi szemei felragyognak. Mindig ragyognak ezek a szemek, ha gazdájuk a színpadon van. Mélyek és olyan sokat akarnak mondani, hogy egészen elmerülök bennük. Egy pillanatra meglepedkezem a szavakról, amiket Gabi mond, és egyre csak bámulom. Ezek a szemek annyi közönséget, annyi embert és érzelmet láttak már, de mindez elraktározta magukban, és mintha a szívébe is átvitték volna. Legálábbis így érzem. A lelkében őriz minden találkozást a közönséggel, biztos vagyok benne! Találkozik a tekintetünk, mintha meg akarna erősíteni ezekben a gondolatomban..., s egyúttal megköszönné, hogy megértem, mit érez. Gabi odapillant a többi zenész felé, és felhangzik a muzsika. Voltak már olyan helyen, ahol nem volt más, csak Önök és a pozitív energia – csak Önök, az tapintás és a tér...? Ha igen, értik, miről beszélek. Nikire nézek, aki felnyitotta az általa teremtet zenével kifejezett élményeinek „könyvét”. Úgy érzem, itt a „teremt” a megfelelő kifejezés, nem a „sze-

rez”, mert életérzésének finom tükröződéséről van szó, mely éppen ezért oly egyedi és semmi máshoz nem hasonlítható. Niki „OM” odapillant Petar „Bunnyra” – zenészek módjára jelezve, hogy átadja neki a szóló-stafétabotot. Bunny fiatal, forr benne az energia, számára a napnak nem 24, hanem legalább kétszer annyi órából kellene állnia, hogy mindent megmutathasson a világnak, amit akar. Minden a koncerten játszott dallam egyik térből a másikba visz át. Semmi sem idegesít, semmi sincs terhemre. Zenészcsaládból származom, a zene érzékeny téma számomra, ezért ha valaki nem szívvel-lélekkel játszik, feszültté válok. Ők azonban mindent csodásan adnak elő. Ezt már a liftben ülve tapasztalom, melyen ők is utaznak. Észrevétlenül telik az idő... A koncert a végéhez közeleg, én pedig köszönetet szeretnék mondani nekik! Nagy izgalomban és kissé aggódva, – amiért elvonok egy kicsit a közönség nekik járó figyelméből, – átadom a meglepetést – egy verset, melyet magam írtam róluk és a Bolgár Kétnyelvű Nemzetiségi Óvoda diákjainak rajzait, melyeket legújabb lemezük ihletett. Az érzelmek kölcsönöznek – azok, amelyek engem a vers megírására készítettek és azok, amelyeket váratlan meglepetéssel én keltettem bennük!

Köszönöm nektek a találkozást, az érzelmeket és azt, hogy „ugyanaz a vércsoportotok”, mint nekem, ahogy tréfásan szoktam mondani, ha valaki megérinti a szívemet őszinteségével!

КАМЕЛИЯ ДЕЛИОНОВА

МОМЧЕ И ВЯТЪР

В края на ноември, в културно средище „Йотвюш 10“ по покана на Малко театро гостува кукленият спектакъл „Момче и вятър“.

Шестимата актьори бяха част от „Вятъра“, който раздвижи залата: Коле Китанов, Краси Курчев, Даниела Тенева, Мила Иванова, Георги Георгиев, Велизар Евтимов от куклен театър „Мале-мале“. Младите актьори са като български килим – цветни и колоритни, различни и неповторими, но „вплетени“ в едно – любовта към театъра. Сред публиката бяха хора на различна възраст – някои, дошли да се върнат в детските си спомени чрез приказката и други, които за първи път се запознаваха с нея. Кукленото представление е по граматизация и режисура на Петромил Денев и гава нов прочит на популярната приказка за момчето, чието брашно е разпиляно от вятъра. Шестимата млади таланти чрез музика, игра и текст направиха паралел между миналото и настоящето със своята игра. Музиката преливаше от много известни български песни („Сигнал е Джоре гос“, „Облаче ле бяло“) с аранжиран за театъра текст до модерна съвременна музика, а финално тя се завихри като торнадо в ритъм 7/8 на ръченица. Декорът се състоеше от автентични предмети от бита на българина в миналото. На моменти чергите се изтупваха здрavo, за да ни дават визуализация на това, което все повече чезне в прашните ни спомени – цен-

ностна система. Момчето в приказката не се отказва да спаси брашното, което с много труд са добили с майка му и отива да търси сметка на вятъра за стореното. Магията на театъра е много силна, тъй като е свързана с милионните парченца, от които се състои: фрагмент от забравени ценности, предмети от бита, мечти по бъдещето, частици от настоящето, копнеж по неизпълненото, вяра в доброто, мъка от случването, радост от осъществено, любов от споделеното, търсене на изгубеното, даване на отговори, поставяне на въпроси, ос-

ъзнаване на послания, звуци, светлини, чувства, емоции и още... и още... Всяка постановка има поне едно послание, изказано директно с думи или вплетено в сюжета. Създателите на спектакъла „Момче и вятър“ поставиха акцент върху труда на човека, който не бива да „отиде на вятъра“. Шестимата талантиливи актьори по игри и закачлив начин накараха всички да се замислят, въвличайки ги в основната идея, мотото на спектакъла: „Правдата стига само тези, които я гонят“.

Гостуването на спектакъла е осъществено с подкрепата на Министерството на човешките ресурси на Унгария в сътрудничество с Българското самоуправление в Терезварош.

„Никога не съм живял с мисълта, че светът е мой.“

СТЕФАН ДАНАИЛОВ

ГОЛЕМИТЕ ОСТАВАТ

На 27 ноември България загуби един от колосите на българския театър и кино Стефан Данаилов.

*„Животът ми не мина в преследване на цели.
Аз съм артист и умея да давам, затова и получавам.“*

Забравят се само тези, които не са оставили диря след себе си, които не са направили нищо за другите. Умират само онези, за които не си спомня никой.

Стефан Данаилов беше от тези, за които ще си спомняме всички. Актьор, оставил дълбока диря с над 70 театрални и 113 филмови роли.

Колега и човек, който умееше да дава. И от сцената, и от екрана, и в живота. Да дава на своите колеги, на своите студенти, на своята публика. До последно.

И като творец, и като човек ни учеше как може да се живее с достойнство, с човешко и творческо смирение, коректно, честно, великодушно, обичайки хората!

Ще го запомним талантлив, чувствителен и благороден, открит, мъдър, земен и добър, и както сам обичаше да казва „приятел за дълъг път“!

Благодаря му за творческото доверие и уважение, с което се отнасяше към мен и Малко театро. За високата оценка, която ни даваше. За многократните покани да участваме в основания от него престижен международен театрален фестивал „Сцена на кръстопът“.

Гледах го в спектакъла „Актрисата“ и го видях след представлението на 22 септември на тазгодишното издание на фестивала. Зарадва ми се – О, родолюбката – ми каза и ме прегърна. Не знаех, че е за последно...

*Поклон, Ламбо!
Аплодисменти!*

ГАБИ ХАДЖИКОВА

ДЯДО МРАЗ И ВНУЦИТЕ МУ

ЕДИН ПЕЛИН

Далече, далече — там, гето половин година непрекъснато виси над земята тъмна нощ, гето Леговитиият океан мие легени планини, там живее дядо Мраз и проклетата баба Виелица.

Баба Виелица дълго греме в своята легена пещера, а дядо Мраз обикаля Леговитиия океан, опитва с тоягата си здравината на лега, прави легени мостове и се любува на северното сияние. Там го срещат с радостни резове белите мечки и китовете.

Диво, студено и пусто е това елмазено царство на дядо Мраз, но той си живее в тия места хиляди години весело и безгрижно.

Но ето че веднъж му стана тъжно. Опротивя му Леговитиият океан, не го радва полунощният блясък на северното сияние. Затъжи той и с мъка на душата си събуди баба Виелица. Заплака старата, зарива бурно, размете пътищата, през гори и планини — и тръгнаха двамата да се скитат по белия свят, да търсят внучките си: тъжната Есен, хубавото Лято и веселата Пролет.

По синьото небе бавно плуваха бели облаци. С тях идеха дядо Мраз и баба Виелица. Като видя старецът от високите планини новите земи и по тях тихи села и шумни градове, той се усмихна. Разглежда той със студените си очи всички места наблизо и далече и видя в оголените гори и мътните потоци своята внучка Есента. Той духна към облациите и сняг като бяла пелена покри земята, духна на водите и ги окова в ледове. Мина се ден-два, земята заспа. Есента се скри под снежния покрив на Зимата.

Тръгна дядо Мраз по градове и села и почна с чудни шарки да изписва прозорците по къщите. Върви той в тия нови места и среща по пътищата шейни, влачени от силни коне, звънчета весело звънят. Върви по горите, чука по гърветата, кичи ги със скреж и нее песен със своята стара Виелица — такава песен, че който я чуе, тръпки го побиват.

Цели три месеца той се разхожда по земята. От трудове, от път и от старост най-после се умори. Дядо Мраз задряма в гората под къдравата ела и засънува сън: вижда той, че иде към него внучката му Пролетта, цяла в зелено, цяла в цветя, на главата ѝ корона от слънчеви лъчи. Тя се

© EVGENI DINEV
PHOTOGRAPHY

сmee високо, весело и весело ѝ отговарят шумливите ручей из горите и радостните песни на прелетните птици. Дядо Мраз се усмихва в съня си на своята внучка, усмихва се и тя. Старият се просълзи, а тя тихо-тихо му пошепна през вейките на елата:

— Е, мой мили дядо, нали ме видя — стига толкова. Сега си иди сбогом в твоеото легено царство. Ти и аз, и Лятото, и Есента тук гостуваме поред. Сега е моят ред! Добър път, мили дядо!

И Пролетта с китка от нова трева, кокиче и пъпки тръгна тихо по гори и долини, облече гърветата с младите листа. Невидими чучулижки, изгубени в небето, заедно с топлите слънчеви лъчи пращаха на земята чудни песни.

И само звездите и луната виждаха нощем от високото небе как дядо Мраз тихо пътуваше към своето студено царство, изпращан от боязливите кокичета. Дядо Мраз се прощаваше с тях, като ги обливаше с ледените си сълзи, и заминаваше там, гето му се радваха всякога белите мечки и големите китове.

Старецът не можа да види топлото Лято. Той никога не го е виждал. Само е слушал за него от Есента и малко нещо за него бе му споменала Пролетта. Есента му бе разправяла за златните житни класове, за червените ябълки, за сладките круши, за сочното грозде, а Пролетта — за ясниите светкавици, за гърма, за горещото слънце, за тежките марани. Но от тия разкази дядо Мраз нищо не разбираше.

— Това са детски приказки и младежки мечти — казваше той.

ПРОГРАМА НА БОГОСЛУЖЕНИЯТА
ЗА МЕСЕЦ ДЕКЕМВРИ

Неделя, 1 декември	14. Неделя след Неделя подир Въздвижение - 10.00 ч.
Петък, 6 декември	Никулден - 10. 00 ч.
Неделя, 8 декември	10. Неделя след Неделя подир Въздвижение - 10.00 ч.
Неделя, 15 декември	11. Неделя след Неделя подир Въздвижение - на св. Праотци - 10.00 ч.
Петък, 20 декември	Игнажден - 10.00 ч.
Неделя, 22 декември	Неделя преди Рождество Христово - 10.00 ч.
Вторник, 24 декември	Бъдни вечер - Царски часове, Вечерня с Василиева литургия - 9.00 ч.
Сряда, 25 декември	Рождество Христово - 10.00 ч.
Четвъртък, 26 декември	Събор на Пресвета Богородица - 10.00 ч.
Петък, 27 декември	Стефановден - 10.00 ч.
Неделя, 29 декември	Неделя след Рождество Христово - 10.00 ч.

Предстоятел на храма архимандрит Атанасий (Султанов)
+36202915825

Българското републиканско самоуправление,
Дружеството на българите в Унгария,
Столичното българско самоуправление и
редакцията на вестник „Български вестн“

Ви желаят весела коледа
и честита Нова година!

A Bolgár Országos Önkormányzat, a Magyarországi
Bolgárok Egyesülete, a Fővárosi Bolgár
Önkormányzat és a Bolgár Hírek szerkesztősége
kellemes karácsonyi ünnepeket és
boldog új évet kíván!

dr. Muszev Dancso
a Bolgár Országos Önkormányzat elnöke

Tanev Dimiter
a Magyarországi Bolgárok Egyesületének elnöke

Kalicov Vladimir
a Fővárosi Bolgár Önkormányzat elnöke

Dóczy Violetta
a Bolgár Hírek főszerkesztője

Дружество на българите в Унгария

Magyarországi Bolgárok Egyesülete

1097 Bp., Vágóhíd u. 62. · tel.: +36 (1) 216-6560

http://www.bolgaregyesulet.hu/

Българско републиканско самоуправление

Bolgár Országos Önkormányzat

1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4210

Столично българско самоуправление

Fővárosi Bolgár Önkormányzat

1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4211

Български културен институт

Bolgár Kulturális Intézet

1061 Budapest, Andrásy út 14. · tel.: +36 (1) 269-4246

Посолство на Република България в Унгария

Bolgár Köztársaság Nagykövetsége

1062 Bp., Andrásy út 115.

tel.: +36 (1) 322-0836, +36 (1) 322-0824

Активен наблюдател

Bolgár Nemzetiségi Szószóló

1358 Budapest, Széchenyi rkp. 19 · tel.: +36 (1) 441-5435

Българска православна църква

C8. c8. Kupa u. Memento

Szent Cirill és Szent Metód Bolgár

Pravoszláv Templom

1097 Budapest, Vágóhíd u. 15. · tel.: +36 (30) 496-4997

Архимандрит Атанасий

Atanaszj archimandrita

tel.: +36 (20) 291-5825

Българско училище за роден език

Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola

1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4210

Българска гвезична малцинствена

гемска градина

Bolgár Kétnyelvű Nemzetiségi Óvoda

1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (20) 250-7339

Български културен, документиционен

и информационен център

Bolgár Kulturális, Dokumentációs

és Információs Központ

1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4211

Издание на БЪЛГАРСКОТО РЕПУБЛИКАНСКО
САМОУПРАВЛЕНИЕ

РЕДАКЦИЯ

Виолет Доци (главен редактор),

Кирил Наг, Йордан Тютюнкoв

— 1062 Буганеша, ул. Байза 44., 06 (1) 216 4210

ОТГОВОРЕН ИЗДАТЕЛ г-р Данчо Мусев

Издава се с подкрепата на Канцеларията на министър-председателя, Столичното българско самоуправление и на Българските самоуправле- ния в I., VI., VIII., XIII., XVI. район на Буганеша, Уйпеш, Терезварош, и в Печ, Сегед, Халастелек, Дунахарасту, Дунакеси, Дебрецен и Сигет- сентмиклош.

A BOLGÁR ORSZÁGOS ÖNKORMÁNYZAT kiadványa

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Dóczy Violetta (főszerkesztő), Nagy Kiril, Tütümkov Jordan

— 1062 Budapest, Bajza u. 44., 06 (1) 216 4210

FELELŐS KIADÓ dr. Muszev Dancso

Megjelenik a Miniszterelnökség, a Fővárosi Bolgár Önkormányzat és az I., VIII., XIII., XVI. kerületi, az Újpesti, a Терезвароши, valamint a Печси, a Сегеди, a Халасzteлки, a Дунахарасzteки, a Дунакесзи, a Дебрецени és a Сzigetszentмиклоши Bolgár Önkormányzat támogatásával.

ISSN 14163098

NYOMDAI KIVITELEZÉSÉRT FELELŐS

FesztNet Kft.

DESIGN ÉS NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS

Ruszev Dimitar

A kulturális rendezvényeink és táboraink támogatója:

Изследователски институт

на българите в Унгария

Bolgár Kutatóintézet

1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4211

Унгаро-Българска Стопанска Камара

Magyar-Bolgár Gazdasági Kamara

1092 Bp., Ráday u. 33/a. · +36(30)655-9589

www.hbcc.eu

Ресторант Царевец

Carevec Étterem

1097 Budapest, Vágóhíd u. 62. · tel.: +36 (20) 417-8576

Хотел Пула · Hotel Rila

1097 Budapest, Vágóhíd u. 62. · tel.: +36 (1) 32-32-991

ЯНУАРИ 2020

19.01 | 15.00 (неделя)

Бабинген

МЯСТО

1062 Будапеща, ул. „Байза“ № 44.
партер, зала за събития

23.01 | 18.00 (четвъртък)

Откриване на фотоприложба
„Срещи с България 2019“

МЯСТО

Българска Галерия
1062 Будапеща, ул. „Байза“ №44

23.01 | 19.00 (четвъртък)

Концерт на Емил Билярску

МЯСТО

1062 Будапеща, ул. „Байза“ №44

2020 JANUÁR

01.19 | 11.00 (vasárnap)

Bábanap

HELYSZÍN

1062. Budapest, Bajza u. 44
földszint, rendezvényterem

01.23 | 18.00 (csütörtök)

„Találkozások Bulgáriával 2019”
c. fotókiállítás megnyitója

HELYSZÍN

Bolgar Galéria
1063 Budapest, Bajza u. 44.

01.23 | 19.00 (csütörtök)

Emil Biljarszki koncert

HELYSZÍN

1063 Budapest, Bajza u. 44.